

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Udrag fra Fostbrødrelaget

Citation: Ploug, Carl: "Samlede Digte", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-idm140187298431840.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Da Kæmpelivets trodsige Gestalter
Igjennem Norden skred med tunge Trin,
Da Blod var Dug paa høje Guders Alter,
Var Daabens Vand og Nadverbordets Vin,
Da Bjarkemaalet var de Frommes Psalter,
Og Rotas Spyd i Himlen lukked ind;
Da Kamp var Pligt, da Dyd var Leg med Livet,
Da Magt og Ros den vilde Kraft var givet -

Da var der dog en Skik, som vidner silde,
At under Brynjens haarde Plade sprang
En ædel Følelser frugtbare Kilde;
Som lokked frem et Bed af Blomster milde
Paa mangan Kæmpes blodbestænkte Gang,
Og toner til os med melodisk Klang
Igjennem Tidens Mulm og Vaabenbraget;
Og denne Skik, det var - Fostbrødrelaget.

Naar tvende Kæmper havde hvilet spæde
Engang ved samme moderlige Barm,
Og havde skiftet fælles Barndomsglæde
Og Fad og Bænk og Arnekrogen varm
108 - Naar de som Mænd i Livet skulde træde,
Saa ridsede de op hinandens Arm,
Og, som de røde Straaler blandtes sammen,
De svor at dele Kaar i Sorg og Gammen.

Og denne Ed blev endnu aldrig svegen,
Saalidt i Ungdoms Vaar og Manddoms Høst,
Som naar i Vinter Livets Kraft var vegen,
Saalidt i Hjemmet, som paa fremmed Kyst,
Saalidt i fredlyst Ring, som Hildurslegen;
Ja, selv af Døden blev den sjeldent løst:
De Dødes Troskab var det smukt at hædre,
Og Sønner den forplanted efter Fædre.

Den blev ej glemt, om deres Veje skiltes :
Naar stolt den ene sad i Kongehal,
Mens fjernt den anden mellem Folket stiltet;
Naar sødt i Elskovs Favn den ene hildtes;
Imens den anden fulgte Lurens Gjald;
Naar højt mod Nord den Ene slog sit Tjald,
Imens den Anden over Hav og Sunde
Paa Vikingsnekken fløj mod Sydens Lunde.

Og var den Ene truet af en Fare,
Og naa'de Rygtet til hans Broder hen,
Da turde han ej Mod og Møje spare,
Før frelst og fri hans Broder var igjen;
109 Men blev den ene dog af Fjende slagen,
Tilhørte Hævnen kun den anden Ven,
Og naar med Staal og Lue den var tagen,
Var broderiøst ham Livet Intet værd,
- Da styrted han sig i sit eget Sværd.